

Следъ всѣка оргия идва, обаче, мъчително изтръзвяване — отвръщение отъ преживѣното. Тѣкмо то е съдържание на нѣколко пѣсни, въ които жената е носителъ на първородния — евиния — грѣхъ, натурално порочна, Астартина щерка („Затмение“, „Чудовище“, „Не си виновна ти“, „Проклятие“).

Оная, която въвежда въ душевния си храмъ като светица, се указва цинична блудница:

— — — — —

Кикотене безумно храма огласи. . .

Ти въ блудна голота, вертепъ на сладострастие
душата ми направи, че бѣ — което си!

И при все това има моменти, когато неизяснима нѣкаква сила го притегля къмъ нея — истинско митично „чудовище на престѣпленieto и позора“, кърмено съ „дванайсеттѣ отрови на змията“:

— — — — —

И какъ сърдечно бихъ те приласкалъ,

о жива плътъ и духъ на самотата. . .

И какъ се бихъ при тебе стоплилъ азъ!

Въ любовта Яворовъ търси преди всичко родство на душитѣ — Гетевото „Wahlverwandschaft“. Това и въ „серафическитѣ“ му пѣсни, а и въ ония, където любимата е, както у Пенча Славейковъ, сестра и другарка — при нея ще намѣри поне временна отмора въ „пустинния си пѣтъ“:

— — — — —

И, сестро, остави ме измжченъ да помина

край тебе день въ почивка, край тебе часъ

въ покой...